ΔΙΑΛΕΧΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΗΣ ΛΙΝΑΣ ΝΤΕΜΠΕΡ

ΟΙ ΔΥΟ ΔΕΙΛΟΙ

(Μονόλογος γιὰ νέο κορίτσι)

Εἶμαι πολὺ δειλή, καὶ πολὺ ντροπαλή... Πολὺ-πολὺ ντροπαλή. Θεέ μου !... Αὐτὸ εἶνε βέβαια ἀρρώστεια ψυχική. Καὶ προσπαθῶ μὲ τὰ ὅλα μου νὰ γίνω καλά. Ἀκολουθῶ τώρα τελευταία μιὰ θεραπεία ἢ μᾶλλον μιὰ μέθοδο γιὰ νὰ γίνω τολμηρὴ καὶ ἐλπίζω νὰ τὸ ἐπιτύχω. Ἀπὸ αὐτὸ ἐξαρτᾶτ' ἡ εὐτυχία μου, ἡ ζωή μου... Ἀκοῦστε, τί μοῦ συνέβη πρὸ ὀχτὼ ἡμερῶν. Λοιπόν, πρὸ ὀχτὼ ἡμερῶν ἤμουν στὸν σταθμὸ τοῦ ὑπογείου σιδηροδρόμου. Καὶ τὴν στιγμὴ ποὺ ἄπλωνα τὸ χέρι μου γιὰ νὰ πάρω τὸ εἰσιτήριό μου συνέβη κᾶτι ἀπροσδόκητο. Νά, ἔτσι, ἔξαφνα τὸ χέρι μου, βρέθηκε αἰχμάλωτο μέσα σὲ ἕνα ἄλλο χέρι. Ἦταν τὸ χέρι ἑνὸς νέου κυρίου, ὁ ὁποῖος ζητοῦσε ἐπίσης εἰσιτήριο. Ταράχτηκα πολύ, καὶ δὲν τολμοῦσα ν' ἀποσύρω τὸ χέρι μου. Καὶ ὁ κύριος—ἄχ, τί χαριτωμένος ποὺ ἦταν !—κι' ἐκεῖνος δὲν τολμοῦσε νὰ τραβήξη τὸ δικό του χέρι. Καταλαβαίνετε ; Ἔτυχε νὰ εἶνε κι' αὐτὸς δειλὸς καὶ ἄτολμος ὅπως ἐγώ... Ἡ θέσις μας ἦταν πολὺ δύσκολη. Βρισκόμαστε σὲ ἀμηχανία, σὲ ἀπελπισία σχεδόν.

Ἔξαφνα ἕνας χοντρὸς κύριος, ποὺ στεκόταν πίσω μας, φώναξε:

—«Μὰ ὤς πότε λοιπὸν θὰ σᾶς περιμένω, περιστεράκια μου ;»

Τρομαγμένοι καὶ οἱ δύο μας, ὁ νεαρὸς χαριτωμένος κύριος κι' ἐγώ, ἀφήσαμε τὰ χέρια μας νὰ πέσουν κάτω.

Ὁ νεαρὸς κύριος μοῦ εἶπε τότε :

—«Συγγνώμην, δεσποινίς !... ἀλλά... ἀλλά...»

Τὸ τραῖνο εἶχε φτάσει, στὸ μεταξὺ αὐτό, ἀλλὰ δὲν εἴχαμε εἰσιτήρια, καὶ δὲν μπορούσαμε νὰ φύγουμε. Θὰ τὸ χάναμε.

Ἄπλωσα λοιπὸν τὸ χέρι μου ἀκόμα μιὰ φορὰ γιὰ νὰ πάρω εἰσιτήριο. Ἀλλὰ φοροῦσα γάντια. Καὶ ξέρετε ὅταν φορῆ κανεὶς γάντια δὲν μπορεῖ νὰ πιάση εὔκολα κᾶτι, πρὸ πάντων ἕνα εἰσιτήριο. Δὲν κατώρθωσα λοιπὸν νὰ πάρω τὸ εἰσιτήριό μου. Καὶ γι' αὐτὸ ἔφταιγε τὸ γάντι καὶ ὄχι τὸ χέρι μου. Γιατί κι' ἂν ὑποθέσουμε πὼς τὸ χέρι μου ἔτρεμε, ἔτρεμε ἀσφαλῶς ἀπὸ ἀνυπομονησία γιὰ τὸ εἰσιτήριο, κι' ὄχι γιὰ τίποτε ἄλλο... Ἢ μᾶλλον ἔτρεμε ἀπὸ δειλία... Ναί... ναί...

Ἔξαφνα μιὰ κυρία, πίσω μου μοῦ εἶπε μὲ κᾶποιο θυμό :

—«Μά, δεσποινίς, θὰ τὸ πάρετε ἐπὶ τέλους τὸ εἰσιτήριό σας ἢ ὄχι ; Ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι ποὺ βιάζονται...»

Τότε ἐγώ, ταράχτηκα ἀκόμα περισσότερο, καὶ ἀσυναισθήτως, ἐνῶ ἤθελα νὰ πάρω ἕνα μόνο εἰσιτήριο, πῆρα... ὁλόκληρο τὸ μπλόκ, ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ὑπαλλήλου !...

—«Παρακαλῶ !... Σᾶς παρακαλῶ !... φώναξε ὁ ὑπάλληλος, δὲν πιστεύω νὰ θέλετε ὅλα τὰ εἰσιτήρια !»

Ἐγὼ στεκόμουν σὰν ἠλιθία μὲ τὸ μπλὸκ στὸ χέρι, ὅταν βλέπω τὸν νεαρό, χαριτωμένο κύριο, στὸ πλάϊ μου νὰ χαμογελᾶη βλέποντάς με... Τί δειλὰ καὶ τί ἄτολμα ποὺ μὲ κύτταζε !... Μὰ κι' ἐγὼ τὸν κύτταζα καὶ τοῦ χαμογελοῦσα, ἀπαράλλακτα δειλὰ καὶ ἄτολμα... Καὶ δὲν εἴχαμε τὸ θάρρος καὶ οἱ δύο νὰ πάψουμε νὰ κυτταζόμαστε καὶ νὰ χαμογελοῦμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο... Καὶ οἱ δύο, βλέπετε, ἔτυχε νὰ εἴμαστε τόσο δειλοὶ καὶ ντροπαλοί !...

Ἔξαφνα ἕνα χέρι ἅρπαξε τὸ μπλὸκ ἀπὸ τὸ χέρι μου καὶ μονομιᾶς ξαναβρέθηκα στὴν πραγματικότητα. Ἀλλοίμονο !... Εἶχα χάσει πειὰ καὶ τὸ δεύτερο τραῖνο. Τί θὰ ἔκανα τώρα ; Ἡ ὥρα περνοῦσε, στὸ σπίτι θ' ἀνησυχοῦσαν... Καὶ τὸ πλῆθος στὸ σταθμὸ γινόταν ὁλοένα καὶ πικνότερο. Πῶς θὰ κατώρθωνα νὰ πάρω εἰσιτήριο ; Ἔπρεπε νὰ ἐπιμένω, νὰ σπρώξω, νὰ μὲ σπρώξουν. Κι' ἐγὼ ποὺ εἶμαι τόσο δειλή, τόσο δειλή !...

Καὶ ὁ χαριτωμένος ἄγνωστος στεκόταν κι' αὐτὸς κοντά μου, πολὺ στενοχωρημένος. Κᾶτι ἤθελε νὰ μοῦ πῆ καὶ δὲν τολμοῦσε. Γιὰ νὰ τοῦ δώσω θάρρος τὸν κύτταξα καὶ τοῦ χαμογέλασα πάλι. Βλέπετε ὅτι ἐγὼ ἤμουν πάλι πιὸ τολμηρή. Ἐκεῖνος ξεθάρρεψε κᾶπως.

—«Τί ἔχετε, δεσποινίς, μοῦ εἶπε. Εἴσθε χλωμή, τόσο χλωμή, ἐσεῖς ποὺ εἴσαστε τόσο ρόδινη πρίν...»

—«Μὰ κι' ἐσεῖς, τοῦ λέω, φαίνεστε στενοχωρημένος».

—«Ἄχ, δεσποινίς, μοῦ ἀπάντησε, εἶμαι πολὺ δυστυχής !.... Ἔχω ἕνα τρομερὸ ἐλάττωμα. Εἶμαι ἀδικημένος ἀπὸ τὴν φύσι...»

Ἀδικημένος ἀπὸ τὴν φύσι ; Ὁ ὡραῖος αὐτὸς νέος ; Τὸν κύτταξα μὲ τρόπο, ἀπὸ τὸ κεφάλι ἕως τὰ πόδια. Δὲν διέκρινα κανένα ἐλάττωμα.

—«Μὰ κύριε, τοῦ εἶπα, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσω, δὲν φαίνεται τὸ ἐλάττωμά σας».

—«Εἴσθε πολὺ καλή, μοῦ ἀπάντησε. Καὶ ὅμως τὸ ἐλάττωμά μου μὲ παραλύει. Μοῦ φαρμακώνει τὴν ζωή... Μὲ καταστρέφει» !

—«Δηλαδή, κύριε, φύτηση, ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά σας ;

Κατάλαβα ὅτι κοκκίνιζα ὥς τ' αὐτιὰ ὅταν τοῦ ἔκανα τὴν ἐρώτησι αὐτή.

—«Ἄχ, δεσποινίς, μ' ἀποκρίθηκε, τὸ ἐλάττωμά μου εἶνε... εἶνε ἡ δειλία, ἡ ἀτολμία, ἡ συστολή».

—«Πῶς ; φώναξα. Πάσχετε καὶ σεῖς ἀπὸ τὴν ἴδια ἀρρώστεια ἀπὸ τὴν ὁποίαν πάσχω κι' ἐγώ ;»

Φάνηκε ἐνθουσιασμένος γιατί εἴμαστε ὁμοιοπαθεῖς. Ξαναπῆρε τὸ χέρι μου στὸ χέρι του. Τὰ τραῖνα ἔφθαναν, καὶ ξανάφευγαν. Κι' ἐμεῖς οἱ δύο τὰ λέγαμε, ὅλο καὶ τὰ λέγαμε. Ἡ κοινή μας πάθησις, μᾶς ἔδινε θάρρος, τραβοῦσε τὸν ἕνα πρὸς τὸν ἄλλο. Μοῦ εἶπε ὅτι ἦταν δικηγόρος, ἀλλὰ δὲν ἐξασκοῦσε τὸ ἐπάγγελμά του λόγῳ τῆς μεγάλης του δειλίας. Δὲν εἶχεν ἀγορεύσει παρὰ μόνο μιὰ φορὰ στὴν ζωή του. Μὰ καὶ τότε εἶπε μονάχα δύο φράσεις, ἀλλὰ τί φράσεις !...

—«Κύριε πρόεδρε, φώναξε, σᾶς συνιστῶ τὸν πελάτην μου. Κάμετε γι' αὐτὸν ὅ,τι θὰ ἐκάνατε γιά... γιὰ τὸν... ἐαυτό σας !...»

Μὲ τὴν ἀγόρευσί του αὐτή, ὁ νεαρὸς δικηγόρος πέτυχε τὸ φεκὸν τῆς συντομωτέρας ὁμιλίας τοῦ κόσμου. Εἶνε κᾶτι ὅμως καὶ αὐτό.

Ἐνῶ ὅμως μιλούσαμε, ὅλο μιλούσαμε, ἡ ὥρα περνοῦσε...

—«Ἄχ, εἶπα ἔξαφνα, πόσο ἄργησα ! Θ' ἀνησυχῆ ἡ μαμά...»

Τότε ὁ κύριος φώναξε ἕνα ταξί. Μπήκαμε μέσα... Δὲν τολμοῦσα βλέπετε νὰ πῶ ὄχι κι' ἔδωσα τὴν διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ μου στὸν σωφέρ. Ὅταν φτάσαμε σπίτι ὁ κύριος δὲν μ' ἄφησε νὰ πληρώσω. Δὲν τόλμησα νὰ ἐπιμείνω. Μὲ συνώδευε ὥς τὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ, καὶ φεύγοντας μοῦ εἶπε :

—«Καλὴ ἀντάμωσι αὔριο, στὸ σταθμό, τὴν ἴδια ὥρα».

Δὲν τόλμησα νὰ τοῦ πῶ «ὄχι», κι' ἔτσι ἀναγκάστηκα τὴν ἄλλη μέρα νὰ πάω στὸ σταθμό, τὴν ἴδια ὥρα. Ἤμουν ἀποφασισμένη νὰ πῶ σ' αὐτὸ τὸν ἄγνωστο, ὅτι δὲν ἤθελα πειὰ νὰ τὸν ξαναδῶ. Ἀλλὰ δὲν τόλμησα... Εἶμαι τόσο δειλή, βλέπετε... Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ πηγαίνω κάθε βράδυ στὸ σταθμὸ καὶ συναντῶ τὸν νεαρὸ δικηγόρο, ὁ ὁποῖος μὲ ὁδηγεῖ κατόπιν στὸ σπίτι μὲ ταξί. Καί... ναί... ναί... Τὸ καταλάβατε ἴσως. Ἀγαπιόμαστε !... Δὲν τὸ εἴπαμε ἀκόμα ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, μὰ αὐτὰ τὰ πράγματα μαντεύονται, δὲν εἶν' ἔτσι ; Μόνο ποὺ πρέπει ὁ ἕνας ἀπὸ μᾶς νὰ ζητήση τὸ χέρι τοῦ ἄλλου... Ἀλλά, εἴμαστε τόσο δειλοὶ καὶ οἱ δύο !... Ἀγοράσαμε τελευταῖα ἕνα βιβλίο τὸ ὁποῖο ἐπιγράφεται : «Π ῶ ς ν ι κ ᾶ τ α ι ἡ Δ ε ι λ ί α». Τὸ διαβάζουμε μαζύ. Ἐγώ, φαίνεται, ὅτι ἔκαμα ἤδη μερικὰς προόδους, ἀφοῦ τολμάω νὰ μιλῶ τόσην ὥρα μαζύ σας... Ὥστε ἐγὼ εἶμαι τώρα ἡ ὀλιγώτερο δειλή. Πρέπει λοιπὸν ἐγὼ νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν πατέρα του τὸν νεαρὸ δικηγόρο. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάη ὅμως. Τρέμω μήπως ἐκείνη τὴν ὥρα μὲ ξαναπιάση ἡ ἀτολμία μου...

Θὰ πῶ λοιπὸν στὸν πατέρα του :

—«Κύριε !... Λαμβάνω τὴν τιμὴν καὶ τὴν εὐχαρίστησιν, νὰ σᾶς ζητήσω τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ σας Καρόλου—Ἐρρίκου Λεσπινουᾶ, γιὸ μένα, τῆς Συοζέττα Ἀζύρ. Εἶμαι εἴκοσι ἐτῶν, δὲν ἔχω προῖκα, μὰ ἔχω ἀρκετὰ προτερήματα. Εἶμαι ἀλήθεια δειλή, μὰ ἔχω θέλησι καὶ ὑπομονή, καὶ ἐπιθυμία νὰ διορθωθῶ. Εἶμαι καλὴ νοικοκυρά, μαγειρεύω θαυμάσια, ξέρω ράψιμο. Ἡ μαμά μου μάλιστα λέει πὼς ὅ,τι ξέρω ἀξίζει περισσότερο ἀπὸ πολλὲς προῖκες»...

....'Αλλὰ συγγνώμην, κύριε !... Σὲ σᾶς μιλῶ ἐκεῖ κάτω... Σὲ σᾶς ναί... Γιατί μοῦ γνέφετε ;... Γιατί ;... Πῶς εἴπατε ;... Εἴσαστε ὁ κύριος Λεσπινουᾶ, ὁ πατέρας τοῦ Καρόλου ; Ἀλήθεια !... Καὶ μὲ βρίσκετε θελκτική ;... Καὶ μοῦ δίνετε τὸν γυιό σας ; Ἄ !... Σᾶς εὐχαριστῶ !... Θὰ τοῦ στείλω ἀπόψε τοῦ Καρόλου τὸ πρῶτο μου μπουκέτο. Ἡ μᾶλλον θὰ τὸ φέρω ἐγὼ ἡ ἴδια ἀπόψε στὸ σπίτι σας Στὸν σταθμὸ ποὺ τὸν συναντῶ εἶνε πολὺς κόσμος. Δὲν θὰ τολμοῦσα νὰ τοῦ δώσω ἄνθη ἐκεῖ πέρα.

Καὶ καθὼς τώρα εἶμαι ἐγὼ λιγώτερο δειλὴ ἀπ' κεῖνον, θὰ τοῦ πῶ ὅτι τὸν ἀγαπῶ, καὶ θὰ τὸν φιλήσω πρώτη ἐγώ. Ναί... ναί... Ἄχ ! μοῦ φαίνεται ὅτι γιατρεύθηκα ἐντελῶς πειὰ ἀπ' τὴ καταραμένη δειλία μου, ναί, ἐντελῶς, δόξα τῷ Θεῷ !...

ΛΙΝΑ ΝΤΕΜΠΕΡ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Η ΚΑΚΟΓΛΩΣΣΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΕΝΑΔΩΝ

Ἡ Ἐλενίτσα καυχᾶται ὅτι ὁ ἄντρας της εἶνε τόσο λεπτός, ὥστε δὲν ἐπεχείρησε νὰ ἀνοίξη ποτὲ τὰ γράμματά της.

—Μὰ τί διάβολο, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ βλέπη τί γράφουν τῆς γυναίκας του ; ρωτάει κάποιος.
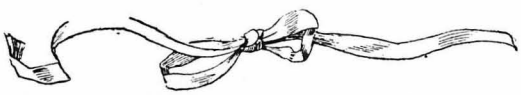
—Τὸ δικαίωμα τὸ ἔχει, ἀπαντᾶ ἡ Ἐλενίτσα, ἀλλὰ δὲν ἔχει...τὸ θάρρος !